

Tony och hans värld

Mamma, pappa och min farbror kedjeröker fanatiskt i vår Wolkswagen bubbla. Vi är på väg till det ökända Mentalsjukhuset för att lämna in mig för jag har promenerat naken på stan igen.

Mamma sjunger kristna lovsånger och pappa skrattar nervöst. Farbror Sture är specialist på våld mot själen och ler sitt otäcka leende. Trots att det är jag Tony som så länge jag kan minnas har varit utsatt för en grov vanvård så är det jag som får ta straffet. På avdelningen får man träffa den hybriske Doktor Spinn och sedan väntar det första straffet för att man vägrar att anpassa sig till det omänskliga samhället: hibernal blytung antipsykotiskt så att det riktigt sjunger till i huvudet. I ett halvår släpar man sig fram genom korridorerna och får skäll av personalen som tycker att man ska skärpa sig, bli normal och skaffa jobb och familj.

Mentalsjukhuset är sannerligen den lägsta punkten man kan sjunka till som medborgare. Pappa som ringer och bara skrattar. Mamma som hotar mig med helvete. Sjukhusprästen som lovar att han ska driva ut demonen för tusen spänn. Doktor Spinn med sina psykiska störningar, en stolt fältherre som man inte ska käfta med. Det är året 1964 och man har slutat med lobotomi vilket är tur för mig. En nattsjuksköterska manipulerar mig till sex varje natt klockan 3 i djävulstimmen. När jag kommer hem till mamma och pappa efter ett år så är jag inte ett dugg friskare eller mer samarbetsvillig. Mamma och pappa sitter och tar valium och vodka framför Hylands hörna. Hela samhället kokar av en ursinnig desperation efter en mening med livet. Hämnd, revansch och upprättelse. Vi dekar ned oss totalt i valium och vodka. Jag är 43 år gammal och bor fortfarande hemma som den obotliga pajas jag faktiskt är. Sverige stretar på i en euforisk uppgivenhet. En längtan och hunger som storgråter i hemlighet. Jo det är bara toppen, man ska inte klaga, säger man om någon undrar hur man mår. Folkhemmet mår alla tiders för ekonomin blomstrar så att det knakar om det. Om 5 år så har jag blivit en underbar hippie som lyssnar på Jimi Hendrix och tar LSD. Mamma har blivit galen och går omkring naken på stan och sjunger frälsarslagdängor. Det blir det ökända Mentalsjukhuset för henne med en fantastisk Doktor Spinn i tidernas kanonform.

Landet genomgår en psykisk och social metamorfos. Vi delar ut blommor till folk på stan i andan av love, peace och understanding. Pappa har blivit knarklangare. Cornelis Vreeswijk och jag har blivit bästa vänner. Min psykiska ohälsa har klingat av. Mina hippievänner och jag älskar varandra. Jag tänker inte längre hämnd, jag tänker kärlek, med Janis Joplin på högsta volym. De gamla ökända straffanstalterna mentalsjukhusen monteras ned. Sverige är i ett milt drömskt tillstånd på 70-talet. Nu kan bara allt bli sämre. En kvinna orkar inte leva längre och ställer sig framför tåget. Sverige är ett bra land säger Olof Palme. Han har 13 år kvar att leva. Vi bor ute i ett kollektiv på landet och det är ett konstant high life. Turn on, tune in, drop out som Timothy Leary sade. Barnen som sitter inne skogen i förorten och sniffar kontaktlim och thinner, undernärda på kärlek lyssnandes på Deep Purple och Led Zeppelin för situationen verkligheten är outhärdlig. Några som börjar med heroin och dör. Lennart Hyland i sitt otroligt klämkäcka TV-program hypnotiserar det hjärntvättade svenska folket in i en alldeles tom och meningslös eufori och falsk trygghet. Men visst mår många personer bra i Sverige det ska man inte sticka under stol med. Det kan vara ljuvligt skönt att vara människa. Det är 1978 och jag som berättar denna historia får min första panikångest på kollo när jag är 13 år. Empatin och förståelsen hos min omgivning lyser med sin frånvaro. Föreståndaren har som policy att alla barnen på kollo mår toppen och det är ändå ingen som vet vad panikångest är, så det är bara

att försöka rycka upp sig och hålla god min. 8 år senare är jag schizofrent psykotisk. Stark, tacksam, glad, anpassad och normal ska den äkta svensken vara för då rullar det friska samhällsmaskineriet på som det ska och då kan alla vara lugna och harmoniska. Mamma ska till och dö nu, hon som plågade mig så infernaliskt under min hemska uppväxt. Jag har förlåtit henne och smeker hennes panna. Pappa tänder på med heroin och kokain och lyssnar på Ebba Grön. Han som aldrig riktigt var min pappa, som inte kunde säga ifrån. Jag kramar och tröstar honom.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten